

til at faa en saadan Værdimaaler. Men, som sagt, jeg tror, den skulde have været lagt paa et andet Grundlag eller rettere sagt efter andre Lønninger, end der nu bliver. Jeg er for Resten enig med det ærede Medlem fra Sorø (Poul Christensen) i, at vi ikke kunne tage disse mange Ting med, som staa her, og jeg er taknemmelig for den højtærede Konseilspræsidents Udtalelser i denne Retning. Jeg tror, han saa noget mere til alle Sider, end den ærede Ordfører har gjort. Thi jeg kan ikke se, af hvilken Grund vi skulde give Tjenestemændene højere Lønning, fordi Priserne paa vore Importartikler gaa op. De Artikler, vi indføre, maa den øvrige Befolkning købe lige saavel som Tjenestemændene og betale samme Pris derfor. Jeg kan derfor ikke se, af hvilken Grund man skal betale Tjenestemændene højere Løn, naar disse Artikler stige i Pris. Jeg mener ligesom det ærede Medlem fra Sorø, at naar vi skulle have en Slags Kapiteltakst, kan det kun være for de Produkter, vi udføre.

Ser man saaledes paa Forholdene, at Tjenestemændene ligesom alle andre Samfundsklasser skulle være underkastede de Svingninger, som Konjunkturerne give, kan jeg godt forstaa, at man tager saa mange Ting med som muligt, for at ikke Tjenestemændene i noget Tilfælde skulle faa en for lille Lønning. Men saaledes ser jeg altsaa ikke paa det, og jeg mener derfor, at vi skulle nøjes med de Ting, vi selv producere. Naar vi faa en højere Pris for de Varer, vi selv frembringe, og vore Tjenestemænd altsaa komme til at betale en højere Pris for disse Livsfornødenheder, finder jeg det ganske naturligt, at vi forhøje deres Lønninger, men ikke i andre Tilfælde. For øvrigt blev den gamle Kapiteltakst i sin Tid baseret paa Kornsalg, nemlig saa længe vi havde Kornsalg. Men nu bestaar vor Udførsel af de dyriske Produkter, og derfor bør vi ogsaa kun benytte de Produkter, vi udføre, som Værdimaaler for Tjenestemændene, saa at deres Lønningssatser blive forhøjede, naar vi faa højere Priser for disse Produkter. Der er, som sagt, ikke nogen Fare ved at indføre dette for Tjenestemændene, da vi have sat Lønningerne saa højt, som vi have gjort.

Om min Stilling til selve Loven har jeg ved de to foregaaende Behandlinger udtalt mig. Jeg beklager, at det høje Ting gaar med til disse Lønningers Vedtagelse, jeg tror, at den Tid ikke ligger fjern, hvor det vil blive anerkendt fra saa godt som

alle Sider, at det Vederlag, som ydes vore Tjenestemænd for deres Gerning i Samfundets Tjeneste, er langt større end det Vederlag, som det vil være muligt for andre skatteydende Samfundsborgere at opnaa i deres Erhverv. Det er det Hensyn, som har dikteret min Stilling til Lovforslaget, og for dette Hensyn have alle andre Hensyn maattet vige. Jeg tør ikke paatage mig Ansvaret for at stemme for denne Lov med de deraf følgende Konsekvenser, og jeg kan ikke anbefale Tingets ærede Medlemmer at stemme derfor.

Nielsen-Grøn: Ja, jeg beklager det ærede Medlem, fordi han ser saa smaat paa disse Forhold. Jeg gaar ud fra et, og det er, at en Arbejder er sin Løn værd, og vore Tjenestemænd gøre virkelig et godt Arbejde, og de bør ogsaa have deres gode Løn. Jeg er derfor glad over, at jeg er med til at støtte Lovforslaget.

Men det var ikke for at sige dette, at jeg bad om Ordet. Det var kort og godt for at sige, at det ærede Medlem gør Udvalgets Formand Uret. Den Gang det blev vedtaget at nedsætte et Underudvalg, ledede jeg Mødet, men den Gang Underudvalget blev nedsat, ledede Formanden Mødet og foreslog for Eksempel mig til at træde ind i Underudvalget. Og jeg har aldrig haft det Indtryk, at vi skulde være bange for at komme tilbage til Udvalget med, hvad vi havde at foreslaa. Jeg glæder mig over, at vi ere naaede til, hvad der foreligger her, og den, der har Æren derfor, skal ogsaa have den. Jeg vil nævne, at det er det ærede Medlem fra Skern (Ovesen), der har Hovedæren for det, som nu sker her. Og jeg haaber, vi alle skulle være enige om ikke at trække Tjenestemændene op eller ned, men at være retfærdige ved Svingninger op og ned.

Formanden: Udvalgets Forhandlinger kunne ikke omtales mere her.

H. L. Jørgensen: Jeg maa saa lade være med at omtale Udvalgets Forhandlinger. Det ærede Medlem sagde, at en Arbejder var sin Løn værd, og han mente, at vore Tjenestemænd gøre et godt Arbejde. Det skal heller ikke jeg benægte. Jeg har aldrig ment andet. Men saa vil jeg sige til det ærede Medlem, at for andre Samfundsborgeres Vedkommende maa et godt Arbejde ogsaa være sin Løn værd, og det er netop her, jeg mener, der ikke bliver Ligestilling.